

niedziela

głos z Torunia

NR 11 (899) • J • ROK LV • 11 III 2012 • TORUŃ

W NUMERZE:

Wierni świeccy w misji Kościoła – rozmowa z dr. hab. prof. UMK Waldemarem Rozyńskim

Jałmużna Wielkopostna

W cieniu krzyża

TEMAT TYGODNIA

Drzewo święte

W dzisiejszym numerze „Głosu z Torunia” zamieszczamy obszerny artykuł s. Gaudiosy Czesławy Dobroskiej CSDP pt. „W cieniu krzyża”. Dowiedzieć się z niego możemy, jak wielką czią założycielka Zgromadzenia Sióstr Pasterek Opatrzności Bożej bł. Matka Maria Karłowska traktowała krzyż.

Wielki Post jest czasem, w którym krzyż jako symbol męki Pańskiej, a tym samym wielkiej miłości Boga do człowieka, towarzyszy nam w pieśniach śpiewanych w kościele, podczas nabożeństw Drogi Krzyżowej czy „Gorzkich żali”. W jaki sposób krzyż jako ów święty symbol jest przez nas na co dzień traktowany? Niegdyś ludzie przechodzący obok kościoła, stojącego gdzieś przy drodze krzyża lub kapliczki, mieli w zwyczaju oddawać cześć poprzez przyklęknienie czy zdjęcie czapki. Dzisiaj, niekiedy zdarza mi się zaobserwować taki widok, niestety, tylko wśród osób starszych. Dla młodych często krzyż jest formą ozdoby – kolczykiem, elementem tatuażu. Niemniej zatrważa wręcz postawa osoby dorosłej, która, widząc krzyż na ścianie przychodni lekarskiej, reaguje oburzeniem... Czy naprawdę potrzeba nam potężnego ciosu od życia, by zrozumieć, że ów krzyż, który nieraz tak bardzo lekceważyliśmy, jest naszą nadzieją, pomocą, ucieczką? Niech ten Wielki Post stanie się okazją, by spojrzeć na krzyż w naszych domach, szkołach, urzędach jako na drzewo święte, z którego nieustannie z miłością patrzy na nas Zbawiciel.

Joanna Twardowska

PAWEŁ MURAWSKI

Nowo promowani akolici: kl. Maciej Burkiewicz z parafii św. Maksymiliana Kolbego w Grudziądzu, kl. Maciej Kępczyński z parafii św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Grębocinie, kl. Adam Kordek z parafii św. Bartłomieja w Mszanie, kl. Marek Kowalkowski z parafii św. Bartłomieja w Mszanie, kl. Korneliusz Pełka z parafii Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Grudziądzu oraz kl. Bartłomiej Surdykowski z parafii Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny i św. Anny w Lubawie, z bp. Józefem Szamockim

PROMOCJE LEKTORATU I AKOLITATU

KL. DOMINIK JAN DOMIN

W 1. niedzielę Wielkiego Postu 26 lutego w bazylice katedralnej pw. św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty w Toruniu podczas uroczystej Mszy św. bp Józef Szamocki promował 11 alumnów III roku Wyższego Seminarium Duchownego Diece-

zji Toruńskiej do posługi lektora oraz 6 alumnów IV roku do posługi akolity.

Do posługi lektora promowani są klerycy III roku. Odróżnia się posługę ustanowionego lektora od wykonywania funkcji lektora, czyli ministranta, lub innej osoby

świeckiej czytającej w kościele lekcję z Pisma Świętego. Zadaniem własnym ustanowionego lektora jest wykonywanie czytań z Pisma Świętego podczas Mszy św. (poza Ewangelią); gdy nie ma

dokończenie na str. VI

Zespół Canto per Dio powstał w 2011 r. przy parafii pw. św. Antoniego w Toruniu z inicjatywy Anny Różyńskiej – organistki i działa pod jej kierunkiem. Opiekunem duchowym jest ks. Rafał Bochen

KRZYSZTOF RÓŻYŃSKI

Śpiewają na chwałę Boga

Torun

Na początku 2011 r. był to chór kameralny, który przez miesiąc przygotowywał repertuar kolędowy, aby zaprezentować go podczas koncertu kolęd w kościele św. Antoniego. Stopniowo powiększał się i w nowym składzie przygotował oprawę muzyczną Liturgii Paschalnej w parafii św. Antoniego, której przewodniczył bp Andrzej Suski. Kulminacyjnym momentem było wykonanie utworu „Alleluja” z oratorium „Mesjasz” G. F. Haendla z towarzyszeniem młodzieżowej orkiestry smyczkowej z pobliskiego Zespołu Szkół Muzycznych.

Wyróżnieniem dla zespołu była propozycja śpiewu podczas święceń kapłańskich. Uroczystość ta odbyła się 18 czerwca 2011 r. w parafii Miłosierdzia Bożego i św. Siostry Faustyny.

Pod koniec października 2011 r. grupę zasilili kolejne osoby i tak powstał 20-osobowy zespół wokalny. W tym składzie chór przygotował kolędy w pięknych, choć bardzo trudnych opracowaniach na Pasterkę w parafii św. Antoniego. Wkrótce zyskał opiekuna duchowego. Został nim ks. Rafał Bochen. 22 stycznia w kościele pw. św. Marcina w Czarnowie przygotował oprawę muzyczną Mszy św. Następnie miał miejsce koncert kolęd dla parafian, który poprowadziła Małgorzata Waczyńska (katechetka w szkole w Czarnowie, chórzystka). Po koncercie proboszcz ks. kan. Henryk Sychta zaprosił wykonawców na poczęstunek na plebanie. Kolejnym ważnym wydarzeniem było nagranie kolęd w Telewizji Trwam. Emisja programu odbyła się 29 stycznia. Tego samego dnia wieczorem w kościele

św. Antoniego miał miejsce koncert kolęd połączony z poezją Tadeusza Sioleckiego. Oprócz zespołu wystąpił chór parafialny. Swoją obecnością zaszczylił zebranych bp Józef Szamocki.

Canto per Dio składa się z osób, które kochają muzykę, zwłaszcza sakralną. Stąd nazwa zespołu oznacza „śpiew dla Boga”. Chórzyszczy z wielką radością angażują się w przygotowania kolejnych utworów podczas prób oraz w śpiew podczas występów. Ludzie ci mają wielką pasję i miłość do muzyki, której się bezinteresownie oddają, mimo prowadzenia życia zawodowego. Są to też ludzie wielkiej wiary w Boga.

Wkrótce zespół poszerzy swój repertuar muzyczny i przygotowuje materiał na nagranie płyty. Poprzedzone to będzie prawdopodobnie

udziałem w intensywnych warsztatach muzycznych czy rekolekcjach połączonych z pracą nad nowymi utworami. Najbliższe plany chóru to przygotowanie części stałych Mszy św., pieśni i klasycznych utworów sakralnych na poszczególne okresy roku liturgicznego. Chór jest otwarty na współpracę. Mile widziane są nowe osoby. W większym składzie można bowiem zaprezentować bogatsze i potężniejsze formy muzyczne.

Anna Różyńska

Próby zespołu Canto per Dio odbywają się w piątki o godz. 19 w domu parafialnym przy kościele św. Antoniego w Toruniu. Osoby, które chciałyby włączyć się w śpiew na chwałę Boga, proszone są o kontakt z Anną Różyńską: tel. 600-609-172, e-mail: ania.rozynska@gmail.com

Wypoczynek ministrantów

Grudziądz

Dzięki życzliwości ks. Jarosława Janowskiego – dyrektora Bursy Caritas w Grudziądzu w dniach od 13 do 17 lutego zorganizowano ferie dla ministrantów i lektorów. Duchową opiekę sprawował ks. Wojciech Pyrzewski. Pomocą służyli kleryk Tomasz Jankowski oraz wychowawcy Katarzyna Pawska i Marcin Pietrzak. Do bursy przybyli przedstawiciele parafii: pw. św. Antoniego w Toruniu na Wrzosach, Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Toruniu, św. Michała Archanioła w Błędowie, św. Wojciecha w Jabłonowie Pomorskim, św. Bartłomieja w Unisławiu oraz Matki Bożej Królowej Polski w Wąbrzeźnie. Na uczestników cze-

kały atrakcje. Chłopcy codziennie uczestniczyli w Mszy św. w kaplicy bursy. Zwiedzali Grudziądz, oddając cześć patronce miasta Matce Bożej Łaskawej. Byli w muzeum, teatrze i planetarium oraz w starym kinie. Nie zabrakło zabaw na lodowisku, a także kuligu z przerwą na grochówkę. Tradycyjnie młodszy ministranci bawili się w megahoplance, a starsi w kręgielni. Był także wyjazd do Laskowic Pomorskich, gdzie ministranci i lektorzy zwiedzali muzeum księży werbistów, obejrzeli film nt. misji. Był też czas na rekreację sportową: grę w piłkę czy pływanie. Na zakończenie pobytu uczestnicy otrzymali dyplomy i wspólne zdjęcie.

Maria Szczęśna

Wspólne zdjęcie uczestników

ARCHIWUM BURSY

DAR BOŻEGO ŻYCIA

W dniach od 16 do 19 lutego członkowie Ruchu Rodzin Nazaretańskich Diecezji Toruńskiej uczestniczyli w rekolekcjach wielkopostnych nt. „Owoce chrztu św. – dar Bożego życia i powołanie do świętości” w Kowalewie Pomorskim. Prowadził je i homilie głosił moderator ks. kan. Sylwester Ćwikliński przy współudziale ks. Marcina Kaczyńskiego. Ten czas był wypełniony modlitwą, adoracją Najświętszego Sakramentu i codzienną Eucharystią. Zwrócono uwagę, że współczesnym zagrożeniem wolności dzieci Bożych stają się laicyzacja oraz zanik poczucia grzechu. Sprawy duchowe stają na dalszym planie. Świat żyje, tak jakby Boga nie było, częsta jest postawa obojętności, dystansu i niechęć bycia katolikiem. Osłabia się świętość małżeństwa, powstają związki partnerskie. Podczas rekolekcji był również czas na indywidualne spotkania i rozmowy z księżmi. Dzieci i młodzież przygotowały program, który zaprezentowano podczas pogodnych wieczorów, m.in. przedstawienie teatralne pt. „Adami Ewa”, wystawę, konkurs z nagrodami za rysunek związany z tematyką rekolekcji. Ostatniego dnia podczas Mszy św. w kościele św. Mikołaja Biskupa w Kowalewie Pomorskim ks. kan. Sylwester Ćwikliński zakończył spotkanie rekolekcyjne rozważaniem o naśladowaniu Chrystusa, namaszczeniu przez Ducha Świętego w sakramentach chrztu i bierzmowania, byśmy byli pełni ufności w sens życia i zbawienia. Warto przypomnieć o spotkaniu Benedykta XVI z rodzinami katolickimi świata w Mediolanie, które odbędzie się w dniach od 30 maja do 3 czerwca i będzie miało temat: „Rodzina – praca i świętowanie”. Rodzina, praca i dzień świąteczny to Boże dary i błogosławieństwa, które mają nam pomagać przeżywać życie w pełni ludzkie.

Henryka Bernatowicz

17 marca w Wyższym Seminarium Duchownym w Toruniu organizowany jest dzień skupienia dla ceremoniarzy, lektorów oraz przezeów parafialnych wspólnot liturgicznej służby ołtarza

10 – Powitanie w auli seminaryjnej
10.30 – Adoracja Najświętszego Sakramentu (możliwość przystąpienia do sakramentu pokuty)
11.15 – Msza św. pod przewodnictwem Księdza Rektora
12 – Posiłek w refektarzu
13 – Konferencja pt. „Kościół moim domem. Jestem odpowiedzialny za ten dom”
13.45 – Podsumowanie i zakończenie

Zakończenie dnia planowane jest na godz. 14
Zgłoszenia uczestników na Wielkopostny Dzień Skupienia prosimy kierować przez dekanalnych duszpasterzy liturgicznej służby ołtarza do 12 marca drogą e-mailową pod adresem: knc-torun@o2.pl lub telefonicznie tel. (56) 610-22-44

Ks. Rafał Bochen
Diecezjalny Duszpasterz
Służby Liturgicznej

Wspominając Wielkiego Prymasa

Toruń

17 lutego w Centrum Dialogu Społecznego im. Jana Pawła II w Toruniu odbyło się spotkanie zorganizowane przez Diecezjalny Instytut Akcji Katolickiej z cyklu Wieczory Dialogu Społecznego. Temat „Stefan Wyszyński Prymas i mąż stanu” zaprezentował dr Michał Białkowski z UMK w zastępstwie wcześniej zapowiadanego prof. dr. hab. Wojciecha Polaka. Zebranych powitała prezes Akcji Katolickiej Lidia Gliwa, zapowiadając rozpoczęcie spotkań Katolickiego Klubu Dyskusyjnego przy sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Toruniu. Dr Michał Białkowski zaznaczył, że przedstawi istotne fakty w życiorysie Prymasa. 25 października 2000 r. w uznaniu jego zasług Sejm RP ogłosił 2001 r. Rokiem Kardynała Wyszyńskiego. Sprzyjało to wydaniu wielu publikacji na jego temat, a także ukazaniu się licznych stron internetowych. Podkreślił ważność wydanych już wcześniej biografii kard. Wyszyńskiego, które opracowali: bliski współpracownik i świadek Andrzej Micewski, Ewa K. Czackowska, Peter Raina oraz Marian P. Romaniuk napisał obszernie „Kalendarium życia i posługi prymasowskiej”. Natomiast z punktu widzenia historyka ważna pozostaje spuścizna własna kard. Wyszyńskiego. Trzeba zaznaczyć, że pisał on dzienniki. W całości nie są one jeszcze opublikowane. Publikowane są części najwcześniejsze, tj. „Zapiski wię-

Lidia Gliwa dziękuje dr. Białkowskiemu za prezentację tematu

zienne”, „Zapiski Milenijne 1965-67”, „Pro memoria” z lat 1948/49 i 1952/53, (Dzieła zebrane – 1949-1962). Był to Prymas o ogromnym dorobku naukowym (106 publikacji naukowych), z doktoratem na temat „Prawa rodziny, Kościoła i państwa do szkoły”.

Jego religijność we wczesnym okresie życia była ukształtowana przez rodziców oraz szczególne oddanie Matce Bożej w wizerunkach Matki Bożej Częstochowskiej i Ostrobramskiej. Słabe zdrowie także miało wpływ na pogłębienie wiary, duchowość i kult maryjny. W działalności duszpasterskiej bliskie Prymasowi były Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Akademickiej i Akcja Katolicka. Kard.

Wyszyński, będąc na stypendium jeszcze na przełomie lat 30. ubiegłego stulecia, którego celem była wizytacja Kościoła w Europie Zachodniej, miał możliwość poznać środowisko robotnicze i inteligenckie. Po powrocie w 1931 r. otrzymał szereg odpowiedzialnych funkcji w kurii i Seminarium Duchownym we Włocławku. Ta stolica diecezji była bardzo istotna z punktu widzenia Kościoła. Tam sugerował ważność zakładania Chrześcijańskich Uniwersytetów Robotniczych, Uniwersytetów Ludowych, a potem Sodalicii Mariańskiej. Na owe czasy był kapłanem nowoczesnym w swoich poglądach i hasłach, które nie zawsze podobały się władzy PRL. Poglądy w dziedzinie nauki społecznej były bliskie temu, co NSZZ „Solidarność” osiągnęła w 1980 r. Postulował już wówczas nadanie robotnikom wielu praw społecznych, które będą bardzo owocne i odwiedzie robotników i chłopów od komunizmu. W okresie okupacji niemieckiej jako kapłan naukowiec musiał się ukrywać. Od 1948 r. do końca życia pełnił posługę Prymasa. Wybór ten był działaniem Ducha Świętego. Kard. Wyszyński stał się mężem opatrnościowym, rozumiejącym przemiany zachodzące w naszym państwie. Chciał służyć swoją wiedzą i doświadczeniem młodym kapłanom przez założenie pracowni socjologicznej w WSD.

Po wykładzie zadawano pytania i nastąpiły dyskusja oraz słodki poczęstunek. Helena Maniakowska

WIERNI ŚWIECCY W MISJI

Z dr. hab. prof. UMK Waldemarem Rozyńskim, diakonem stałym, członkiem Podkomisji ds. wiernych świeckich 1. Synodu Diecezji Toruńskiej, rozmawia Joanna Kruczyńska

JOANNA KRUCZYŃSKA: – W pracach 1. Synodu Diecezji Toruńskiej był Pan członkiem Podkomisji ds. wiernych świeckich. Co Synod mówi o wiernych świeckich?

DR HAB. PROF. UMK WALDEMAR ROZYŃSKI: – Patrząc na dokumenty Synodu, zauważamy przede wszystkim, że wierni świeccy pojawiają się w nich w wielu miejscach. W pierwszym dużym

o oddziaływaniu posługi pasterskiej. Tutaj poruszane są kwestie duszpasterstwa małżeństw i rodzin, duszpasterstwa dzieci i młodzieży. Szeroko rozbudowana została część dotycząca duszpasterstw grup i środowisk zawodowych oraz ludzi w potrzebie. Następnie poruszone są kwestie duszpasterstw: dobroczynnego i dzieła Caritas Diecezji Toruńskiej oraz sanktuarijnego

kapłana wobec zrzeszeń laikatu”, „Instrukcję o parafialnych oddziałach Akcji Katolickiej” czy „Instrukcję o stałej katechizacji dorosłych”. Warto zaznaczyć, że wśród aneksów znalazł się również statut Diecezjalnej Rady Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich. W diecezji toruńskiej funkcjonuje tylko kilka rad, dokładnie: Rada Kapłańska, Rada Duszpasterska, Rada Katechetyczna i Rada Ekonomiczna. Kolejną jest właśnie wspomniana Rada Ruchów. Jak widać na tych kilka rad jedna bezpośrednio dotyczy ruchów i stowarzyszeń katolickich gromadzących w naszej diecezji wiernych świeckich.

gólna odpowiedzialność za duszpasterską obecność i posługę wobec zrzeszeń laikatu w parafii spoczywa na proboszczu miejsca, który uznaje i popiera własny udział wiernych świeckich w misji Kościoła”. Dalej instrukcja mówi, że „proboszcza w wypełnianiu posługi duszpasterskiej wobec zrzeszeń laikatu wspomagają wikariusze”. To odniesienie do posługi duszpasterskiej proboszcza, czy szerzej kapłanów, może wydawać się banalne, ale jest to przecież sprawa fundamentalna. Relacje kapłanów do działających w parafii grup i wspólnot to część, chciałoby się powiedzieć ważna część, ich posługi duszpasterskiej.

– Wiele z dokumentów umieszczonych w aneksach do statutów synodalnych wcześniej nie istniało. Czy w kwestii ruchów i zrzeszeń pojawiły się jakieś zupełnie nowe uchwały?

– Tak. „Instrukcja o roli zrzeszeń laikatu” oraz „Instrukcja o zadaniach kapłana wobec zrzeszeń laikatu” należą do grona tych, które nie znajdowały się w spisie materiałów roboczych stanowiących punkt wyjścia do prac Synodu. Dodajmy, że zostały one zatwierdzone na ostatniej Sesji Plenarnej Synodu. Instrukcje te stanowią więc bezpośrednio jeden z owoców trwającego przez kilka lat Synodu. Mają one charakter ogólny, nie odnoszą się do konkretnego ruchu, niemniej zawierają pewne punkty, które umożliwiają stworzenie ram funkcjonowania grup czy wspólnot w parafiach. Już same tytuły wskazują, że są one poświęcone roli zrzeszeń wiernych świeckich naszej diecezji oraz stosunku księży do nich. „Instrukcja o zadaniach kapłana wobec zrzeszeń laikatu” ujmuje kwestię funkcjonowania zrzeszeń laikatu z perspektywy proboszczów i wikarych. Już w pierwszym punkcie tej instrukcji czytamy, że „szcze-

– Zatrzymajmy się jeszcze przy „Instrukcji o zadaniach kapłana wobec zrzeszeń laikatu”. Czego jako wierni świeccy możemy wymagać od kapłana?

– Zasadniczo rolę księdza jest bycie szafarzem sakramentów i tym, który proklamuje słowo Boże. Warto zrobić rachunek sumienia i zapytać się, czy taka perspektywa patrzenia dominuje w naszych oczekiwaniach wobec kapłanów. Czy tak właśnie chcemy postrzegać ich obecność w naszych grupach? Czy ich zaangażowanie i poświęcony czas znajdą wypełnienie w takiej właśnie posłudze? Chciałbym także, aby instrukcja ta mogła się stać jednym z przyczynków do refleksji dla samych księży, którzy przecież naturalnie stawiają sobie pytanie o stopień zaangażowania się w posługę w ruchach i wspólnotach. Co jest w tej posłudze ważne, a co ma charakter drugorzędny.

– Omawiana instrukcja podnosi także pewne kwestie znaczenia ruchów dla kapłana?

Tak. Synod pozytywnie patrzy na obecność i rolę kapłana w ruchach w odniesieniu do jego życia wewnętrznego, osobistego, jak i je-

ZDJĘCIA: ARCHIWUM 1. SYNODU DIECZJI TORUŃSKIEJ

Dk Waldemar Rozyński podczas dyskusji nad uchwałami na Sesji Plenarnej

dziale pt. „Wspólnota diecezjalna” to właśnie fragment o świeckich otwiera charakterystykę Kościoła diecezjalnego. Znajdujemy tu części dotyczące powołania i posłannictwa oraz formacji świeckich, ich udziału w ewangelizacji, jak również fragment dotyczący zrzeszeń apostolskich, a więc pewnych zdefiniowanych grup świeckich oraz ich współpracy z duszpasterzami. Dział „Posługa pasterzowania” niemalże w całości poświęcony jest wiernym świeckim, ponieważ mówi

i pielgrzymkowego. Widać więc, że w dokumentach Synodu wiele miejsca poświęcono świeckim.

– Czy w aneksach do statutów również znajdujemy wyraźne odniesienia do wiernych świeckich?

– Wśród blisko 60 różnego rodzaju statutów oraz instrukcji spotykamy takie, które dotyczą bezpośrednio świeckich. Wymienić tutaj trzeba przede wszystkim: „Instrukcję o roli zrzeszeń laikatu”, „Instrukcję o zadaniach

KOŚCIOŁA

Wierni świeccy, przy zachowaniu właściwej relacji do władzy kościelnej, mogą zakładać stowarzyszenia, kierować nimi oraz wstępować do już istniejących. Przez różnorodność zrzeczeń świeccy realizują odpowiedzialne uczestnictwo w misji Kościoła głoszącego Ewangelię jako źródło odnowy i nadziei (stat. 33)

Wierni świeccy stanowili liczną i aktywną grupę członków 1. Synodu Diecezji Toruńskiej

go posługi. Może czasami chcielibyśmy dokonać bardzo technicznego podziału, że ruchy są tylko dla świeckich, a ksiądz odpowiada w nich tylko za Msze św. i konfesjonał. Tak jednak nie jest. Dokument ten skłania nas do głębszego spojrzenia. Każdy ksiądz zastanawia się, co zrobić, by jego posługa była owocna, by jego życie kapłańskie miało głęboki sens. Wydaje się, że mogą mu w tym pomóc ruchy i stowarzyszenia, gdyż jego w nich obecność nie jest tylko czystym zewnętrznym formalizmem.

– Z wykształcenia jest Pan historykiem. Czymając za sobą doświadczenie Synodu i posiadając wiedzę historyczną, mógłby Pan wskazać na jakieś cechy naszego Synodu?

– Patrząc na przebieg prac 1. Synodu Diecezji Toruńskiej, wydaje mi się, że ewenementem było to, iż wierni świeccy w znacznej liczbie byli w niego zaangażowani i co więcej należeli do grona

aktywnej grupy jego członków. Zgłaszali poprawki w czasie prac przygotowawczych, na spotkaniach w komisjach, dekanalnych zespołach synodalnych, a czasami nawet uczestniczyli w spotkaniach na poziomach parafii. Gdyby była możliwość policzenia wszystkich świeckich zaangażowanych na różnych płaszczyznach w synod, to zebrałaby się grupa kilkuset osób. Na przestrzeni wieków praca synodów wyglądała najczęściej tak, że w diecezji zbierano się na jeden wyznaczony dzień i właściwie zatwierdzano wcześniej opracowane dokumenty. Materiały synodalne powstawały i były najczęściej dyskutowane w zaciszu gabinetów kurii diecezjalnych.

– Jak świeccy mogą wykorzystać owoc prac synodalnych?

– Teraz wyzwaniem dla ruchów i stowarzyszeń, jak również dla wszystkich świeckich jest to, by chcieć zapoznać się z uchwałami

synodalnymi. Odwoływalimy się już do nich podczas ostatniego spotkania Diecezjalnej Rady Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich, która skupia liderów wspólnot i ruchów. To oczywiście początek pewnej drogi. Nie mam wątpliwości, że stojącym przed nami zadaniem jest propagowanie tego dokumentu. Wydaje mi się, że trzeba przekonać odpowiedzialnych za różne dzieła w diecezji, by dokumenty synodu stały się swoistym katechizmem rozważanym zarówno na ogólnych spotkaniach, jak i podczas lektury indywidualnej. Myślę nawet o tym, że należałoby zmierzyć się z pomysłem opracowania na najbliższy rok formacji, która opierałaby się na statutach synodalnych. Poza tym przedstawiciele ruchów i stowarzyszeń mogliby się także włączyć w propagowanie uchwał naszego synodu na gruncie parafialnym. Można chociażby rozpocząć od spotkań w ramach parafialnej rady duszpasterskiej czy

ekonomicznej. Owoc pracy synodu mógłby także znaleźć swoje odbicie w gazetkach parafialnych, a może przede wszystkim na stronach internetowych. Niejednokrotnie są one wizytówkami parafii, w których współtworzenie zaangażowani są świeccy. Możliwości wykorzystania dokumentów synodalnych jest więc wiele.

Aneksy do statutów 1. Synodu Diecezji Toruńskiej wymienione w wywiadzie, jak i statut Diecezjalnej Rady Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich znajdują się na stronie internetowej diecezji toruńskiej: www.diecezja-torun.pl.

Więcej informacji na temat ruchów i stowarzyszeń katolickich zamieszczono w „Głosie z Torunia” w artykułach dk. W. Rozynkowskiego pt. „Obecność księży” nr 9. z 26 lutego oraz „Diecezjalna Rada Ruchów” nr 10. z 4 marca

BRONIĆ ŻYCIA MĄDRZE

Prezes Polskiego Stowarzyszenia Obrońców Życia Człowieka dr inż. Antoni Zięba 21 lutego spotkał się ze studentami Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu oraz wygłosił wykład pt. „Broniąc życia”. Prelegent odwołał się do słów bł. Jana Pawła II z encykliki „Evangelium vitae” będących punktem wyjścia do działalności pro-life: „Życie ludzkie jest święte i nienaruszalne w każdej chwili jego istnienia, także w fazie początkowej, która poprzedza narodziny”. Przypominał, że masowe zabijanie poczętych dzieci rozpoczęło się w Związku Sowieckim w 1920 r. z rozkazu Lenina, a także w hitlerowskich Niemczech w 1936 r., gdzie zezwolono na zabijanie chorych czy obarczonych wadami dzieci nienarodzonych. W Polsce aborcja była legalna w okresie obowiązywania konstytucji stalinowskiej.

Krucjata modlitwy

Dr Zięba wskazał na formy skutecznej pomocy dzieciom nienarodzonym. Jaką pierwszą wymienił modlitwę. W tym celu powstała Krucjata Modlitwy za Dzieci Poczęte stawiająca sobie za

cel apostołstwo wśród społeczeństwa. Jej działania koncentrowały się na przebudzeniu świadomości społecznej, uczuleniu społeczeństwa na wartość życia, odpowiedzialności za każde poczęte życie ludzkie oraz modlitwie w intencji anulowania stalinowskiej ustawy i uznaniu prawa do życia każdego poczętego dziecka. Sukcesem działalności Krucjaty okazała się zmiana w polskim ustawodawstwie 7 stycznia 1993 r., kiedy Sejm RP przyjął ustawę o ochronie życia, która jednak dopuszcza 3 okoliczności pozbawienia dziecka życia. Wielkim dziełem ruchu pro-life jest również Światowa Krucjata Modlitwy w Obronie Życia zapoczątkowana na 2. Światowym Modlitewnym Kongresie dla Życia w październiku w 2007 r. w Krakowie-Łagiewnikach.

Poprawić konstytucję

Prezes Stowarzyszenia zauważył, iż obecna Konstytucja RP z 1997 r. nie jest doskonała. Wymaga dopisania do tekstu artykułu 38 głoszącego, iż Rzeczpospolita Polska zapewnia każdemu człowiekowi prawną ochronę życia

następujących słów: Od poczęcia do naturalnej śmierci. Prelegent przypomniał parlamentarną batalię w 2006 r. w sprawie zmiany tego przepisu, która, niestety, nie powiodła się oraz akcję zbierania podpisów za życiem.

Wychowanie do życia w rodzinie

Mówiąc o edukacji seksualnej, prelegent zauważył, że w Polsce w 1998 r. wprowadzono do szkół tzw. wychowanie do życia w rodzinie w formie wychowania do czystości (abstynencji seksualnej) bez propagowania antykoncepcji. W tym kontekście wskazał na rolę mediów w obronie życia. Niestety, środki społecznego przekazu przemilczają katastrofalne skutki aborcji. Zauważył, że we współczesnym świecie potrzeba bronić życia mądrze, że potrzeba ludzi prawego sumienia oraz mediów głoszących prawdę o człowieku. Wyraził przy tym radość, że w Wyższej Szkole Kultury Społecznej i Medialnej wyłonił się nieformalny Ruch Obrony Życia powstały z inicjatywy studentów i cieszył się z tego, iż są ludzie, którym zależy na ochronie poczętych dzieci. **Iwona Serwicka**

PROMOCJE LEKTORATU I AKOLITATU

dokończenie ze str. 1

psalterzysty lektor wykonuje psalm responsoryjny po pierwszym czytaniu i werset ze śpiewem Alleluja, jak również podaje wezwania modlitwy wiernych. Lektor będący alumnem seminarium duchownego może również błogosławić pokarmy na stół wielkanocny, a także pola uprawne.

Do posługi akolity zazwyczaj promowani są klerycy IV roku. Zadaniem akolity jest pomoc kapłanowi i diakonowi przy ołtarzu: przygotowuje on ołtarz i naczynia liturgiczne, w razie potrzeby pomaga kapłanowi w udzielaniu Komunii św. jako szafarz nadzwyczajny, a także w oczyszczaniu naczyń liturgicznych. Poza Mszą św. akolita może zanosić Komunię św. chorym, wystawić Najświętszy Sakrament do adoracji, a następnie go schować (bez błogosławieństwa).

Do przyjęcia posług klerycy przygotowywali się wraz ze swoi-

Lektorzy z bp. Józefem Szamockim

mi starszymi i młodszymi braćmi z seminarium podczas dorocznych rekolekcji wielkopostnych, które wygłosił bp Józef Szamocki. Przez 5 dni w ciszy – od wtorkowego wieczoru 21 lutego do niedzielnego poranka – za przykładem swojego błogosławionego patrona ks. Ste-

fana Wincentego Frelichowskiego odnosili wiarę św. Piotra, mądrość św. Pawła, serce św. Jana, męstwo św. Szczepana i służbę św. Jana Vianneya do swego życia kleryckiego i przyszłej służby kapłańskiej.

Kl. Dominik Jan Domin

Nowo promowani lektorzy

kl. Mariusz Ciesielski z parafii św. Mikołaja w Papowie Toruńskim, kl. Andrzej Dembiński z parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Siemoniu, kl. Dominik Jan Domin z parafii św. Antoniego w Toruniu, kl. Tomasz Filipiak z parafii św. Józefa w Toruniu, kl. Łukasz Grze-lak z parafii Matki Bożej Łaskawej i św. Josemaríi Escrivy w Toruniu, kl. Piotr Kalicki z parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Grucie, kl. Artur Narodzonek z parafii Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny i bł. Stefana W. Frelichowskiego w Jastrzębiu, kl. Paweł Szczęsny z parafii św. Maksymiliana Kolbego w Grudziądzu, kl. Paweł Śliwiński z parafii św. Mikołaja Biskupa w Cielętach, kl. Miłosz Tomaszewski z parafii Miłosierdzia Bożego i św. Faustyny Kowalskiej w Toruniu oraz kl. Paweł Wróblewski z parafii Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Grodzicznie

Pomagamy blisko Ciebie!

www.torun.caritas.pl

JAŁMUŻNA WIELKOPOSTNA „POMAGAM STARSZYM”

W okresie Wielkiego Postu Caritas prowadzi akcję charytatywną pod nazwą Jałmużna Wielkopostna. Akcja ta ma charakter ekumeniczny, uczestniczą w niej Caritas Kościoła rzymskokatolickiego, Diakonia Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, Diakonia Kościoła Ewangelicko-Reformowanego w RP oraz Eleos Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego. Tegoroczna kampania przebiega pod hasłem: „Pomagam starszym” i jest adresowana przede wszystkim do dzieci i młodzieży. Stanowi zachętę do zauważenia seniorów, których przybywa w społeczeństwie, a także ich potrzeb, doświadczenia życiowego i mądrości. Jak dobitnie przypominają organizatorzy, „starsi to my – tyle, że jutro”.

Ofiary złożone do skarbonki są wyrazem troski o ludzi starszych. Przypominają o znaczeniu

jałmużny, która obok modlitwy i postu stanowi jeden z trzech filarów życia duchowego. W diecezji toruńskiej w ramach tegorocznej jałmużny wielkopostnej trafiło do dzieci i młodzieży 24 tys. skarbonek. Są one zaproszeniem do dobroci, ofiarności i czynów miłosiernych, by świadczyć o Miłości we współczesnym świecie. W tym duchu w orędziu wielkopostnym Benedykt XVI pisze: „Także dzisiaj Bóg nas prosi, abyśmy tworzyli relacje nacechowane wzajemną troskliwością, zabieganiem o dobro drugiego i o jego pełne dobro. Wielkie przykazanie miłości bliźniego nakazuje i apeluje, by mieć świadomość, że jest się odpowiedzialnym za tego, kto tak jak ja jest stworzeniem i dzieckiem Bożym”.

Wielkopostnym darem może być również przeznaczenie 1% podatku na rzecz Caritas Diecezji Toruńskiej.

24 tys. takich skarbonek trafiło do dzieci i młodzieży diecezji toruńskiej

To od naszej wrażliwości zależy, czy zrezygnujemy z konkretnej przyjemności i złożymy ofiarę do skarbonki, by w ten sposób zatroszczyć się o bliźnich, tych, którzy czekają na naszą pomoc.

Może być to wsparcie materialne, a także zrezygnowanie z własnych planów, by np. odwiedzić tych, którzy cierpią z powodu samotności, podeszłego wieku czy choroby.

Beata Pieczykura

Ferie z Caritas

W dniach 20-22 lutego w Centrum Wolontariatu Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku przebywały dzieci i młodzież z parafii Czarze z proboszczem ks. Mirosławem Culepą. 35-osobowa grupa przyjechała na ferie, aby odpocząć, zdobyć wiedzę, pomodlić się i pobawić. Pierwszego dnia odbyły się warsztaty „Warto być wolontariuszem”, które poprowadziły nauczy-

cielki ze Szkoły Podstawowej nr 11 w Toruniu, ćwiczenia dziennikarskie oraz dyskoteka. We wtorek, oprócz wieczornego karaoke, uczestnicy zwiedzili Toruń, m.in.: Żywe Muzeum Piernika, planetarium oraz obejrzeli film „Alwin i wiewiórki”. W Środę Popielcową Ksiądz Proboszcz odprawił Mszę św., która wprowadziła młodych w Wielki Post.

Rekolekcje wielkopostne dla opiekunów SKC

Rekolekcje wielkopostne dla opiekunów Szkolnych Kół Caritas odbędą się w dniach 23-25 marca w Centrum Wolontariatu Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku. Poprowadzi je o. Jacek Aniszewski CSsR. Rozpoczynamy w piątek obiadem o godz. 16. Zgłoszenia przyjmujemy pod adresem e-mailowym: torun@caritas.pl.

20-lecie Caritas Diecezji Toruńskiej

Trwają przygotowania do uczczenia 20. rocznicy powstania i funkcjonowania Caritas Diecezji Toruńskiej. Uroczystość podsumowania działalności odbędzie się 12 kwietnia w Dworze Artusa. Wówczas uhonorujemy osoby szczególnie zasłużone dla Caritas Diecezji Toruńskiej, które zostały zgłoszone przez księży dyrektorów poszczególnych jednostek diecezji. Na tę okoliczność pragniemy zachęcić wszystkich do ofiarowania krwi w ramach kampanii „Podaruj Kroplę Miłości”. Będzie to dar, który ma wymiar zarówno symboliczny wyrażający ważną formę otwarcia na człowieka, jak i wymierny dający konkretną pomoc w ratowaniu zdrowia i życia. Zachęcamy do włączenia się w tę akcję księży, środowiska zakonne, seminarzystów oraz pracowników i wolontariuszy Caritas. Prosimy o zgłaszanie do Caritas Diecezji Toruńskiej udziału w tym przedsięwzięciu.

Warsztaty prowadzone przez Marię A. Rzepińską

W CIENIU KRZYŻA

W okresie Wielkiego Postu w sposób wymowny jawi się przed nami krzyż Boskiego naszego Odkupiciela. Ten krzyż, na którym zawisło zbawienie świata dla odkupienia każdego i każdej z nas. Krzyż, który jest po dzień dzisiejszy znakiem wiary, największej miłości – pełnej miłosierdzia Boga do grzesznego człowieka. Krzyż, do stóp którego wzywa nas bł. Matka Maria Karłowska: „To miłość Serca Jezusowego dla nas wyrwała Chrystusa Pana z łona Ojca i przykuła do krzyża. I wszystkie gwoździe całego świata nie mogłyby tego uczynić, gdyby On sam nie zechciał wisieć na krzyżu nagi i krwią zbroczony aż do śmierci. Nikt nie mógłby Go dotknąć bez Jego woli, więc czego doznał – chciał doznać. Dlaczego? Bo nas ukochał od wieków i postanowił nas zbawić, a krzyż jaśniał Mu obietnicą miłości i zbawienia. Tyle było sposobów zbawienia nas, a Jezus wybrał ten najstraszniejszy, by najlepiej przekonać nas o ogromnej miłości swego Serca. Tu, w cieniu krzyża zbrozonego krwią najświętszą, na którym wisi Miłość nasza, trzeba nam rozmyślać o miłości Jezusa do nas i o naszej dla Niego miłości. Cień krzyża oświeci nasze rozpamiętywanie i da nam poznać prawdę”. Błogosławiona zachęca: „Przejmij się, jak potrafisz najgłębiej, duchem tej tajemnicy. Czy zdołasz oprzeć się takiej Miłości? Boleść Pana Jezusa, rany, krew z Jego Serca przelana i śmierć na krzyżu – wszystko woła do ciebie: Patrz, jak cię umiłowalem! I coś więcej uczynić mogłem, by ci udowodnić, że za każdą cenę duszę twą uratować chciałem? I czyż to

wszystko miało być próżnym?”. Tak, tylko pod krzyżem poznamy całą prawdę o niezgłębnym miłosierdziu Bożym wobec grzeszników upadających wciąż na nowo.

Matka Maria chętnie mówiła o Ukrzyżowanym, o Jego miłości do nas grzesznych. To On stanowił główną tajemnicę jej życia. W czasie różnych niebezpieczeństw żegnała domy i ludzi znakiem krzyża. Pouczała, że „miłość krzyża nabywa się w rozmyślanu o Męce i miłości Pana Jezusa. Nie jesteśmy powołani na Tabor, by tam podziwiać chwałę Pana. My mamy trwać u stóp krzyża i tam uczyć się oderwania, pokory, posłuszeństwa i świętej miłości. I jeżeli nasza miłość nie pociąga nas na Kalwarię, do krzyża – to nie odpowiada godnie miłości Jezusa ku nam”.

Ostatnie swoje chwile na ziemi Matka Maria przeżywała w zjednoczeniu z Męką Pańską. Towarzyszyła Panu Jezusowi w Ogrójcu. Umierała wpatrzona w krzyż nad swoim łóżkiem. Dzień ten wspominamy 24 marca. To już 76. rocznica tego wydarzenia, jak założycielka Zgromadzenia Sióstr Pasterek od Opatrzności Bożej Matka Maria od Pana Jezusa Ukrzyżowanego odeszła do domu Ojca.

Zachęcony(a) przez błogosławioną patrz na Twój krzyż, Panie Jezu... Na krzyż miłośnie nachylny ku mnie... W pokorze chylę się przed krzyżem. W geście adoracji i dziękczynienia kładę swą głowę na drzewie „zbroczonym krwią najświętszą” – niech ta krew obmyje mą duszę, bym odszedł (odeszła) stąd człowiekiem czystym i mocnym wiarą płynącą z Twojego przebaczenia, człowiekiem pokoju i zaufania! Człowiekiem, który patrzy wprost w Twe Oblicze, Ukrzyżowany, i wierzy, że krzyż stanie się dla niego znakiem nadziei – choćby dla innych był znakiem sprzeciwu...

Twój krzyż, Chryste, wciąż pochyla się nade mną i woła: „Przyjdź!”... Oto idę, Panie, znów idę, zawsze idę pod Twój krzyż tak bolesny. Idę do Twego krzyża, choćbym czuł(a) się jak Magdalena... jak faryzeusze... jak Piłat... jak tłum... jak przerażeni uczniowie... nawet jak Judasz... Przyjdę, bo Twój krzyż jawi się

na horyzoncie mojego życia jako znak nadziei i pokoju! Bo wiem, że wszystko w życiu to nic wobec Twojej wielkiej Miłości!

Bł. Jan Paweł II powiedział: „Krzyż stanowi najgłębsze pochylenie się Bóstwa nad człowiekiem. Krzyż stanowi jakby dotknięcie odwieczną Miłością najboleśniejzych ran ziemskiej egzystencji człowieka”. Dlatego błogosławiony zachęca: „Jeżeli krzyż zostaje przyjęty, przynosi zbawienie i pokój. Weź krzyż! Przyjmij go, nie pozwól, aby przyniotły cię wydarzenia, ale z Chrystusem zwyciężaj zło i śmierć!”. Bł. Jan Paweł II mówi dalej: „Chrystus czeka na naszą odpowiedź... Jaką odpowiedź da Chrystusowi Polska dzisiaj? Oto słowa pieśni wielkopostnej: «Panie, Ty widzisz, krzyża się nie lękam; Panie, Ty widzisz, krzyża się nie wstydzę. Krzyż Twój całuję, pod krzyżem ukłękam, bo na tym krzyżu Boga mego widzę»”.

Odrzynam spojrzenie od Twojego krzyża, Panie, i idę do braci i sióstr, bliźnich moich, bo jestem posłany(a), aby zanieść im dobrą wieść o Twym miłosierdziu, przebaczeniu i budzić w nich nadzieję; by obdzielać wszystkich pokojem i dobrem, jakie daje zrozumienie Twego krzyża.

Benedykt XVI w orędziu na Wielki Post nt. „Troszczymy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków” (Hbr 10, 24) przypomina: „W świecie, który wymaga od chrześcijan odnowionego świadectwa miłości Pana i wierności Mu, wszyscy winni czuć potrzebę prześcigania się w miłości, w usługiwaniu i w dobrych uczynkach”.

Nasze spojrzenie, przeniesione z Jezusowego krzyża na bliźniego, ukaże nam nowe przestrzenie miłosierdzia i zrodzi czyny dobroci, a na każdym naszym dobrym dziele odbije się Boskie Oblicze Chrystusa. W taki sposób wszystkie dobre uczynki, wszystkie czyny miłości – małe i wielkie – będą czerpać swą wartość z Chrystusowego zbawczego krzyża i doprowadzą nas kiedyś do zwycięskiego Alleluja w domu Ojca Niebieskiego!

Oprac.

s. Gaudiosa Czesława Dobrska CSDP

„Jeżeli ktoś dojrzewa w blasku Krzyża, nie boi się dnia śmierci, bo spocznie w Jego ramionach. Matka Maria dojrzała... odchodzi... życie dogasa... ciepły wosk Jej miłości spływa na tych, którzy zostają... Zastyga w niezapomniany kształt: w kształt serca Matki, które rozkwitło – na Krzyżu. Nad łóżem śmiertelnym – niosące pokój ramiona Krzyża dobroczynnym cieniem ogarniają konającą... Biorą w siebie treść Jej życia... Całej Jej ukrzyżowanej drogi... Cień Krzyża spoczął na twarzy... i rozjaśnił ją blaskiem wieczności... Triumfujący Krzyż tych, którzy zawodów dokonali i idą po wieniec żywota. Pozostał na Jej piersi jako Boży znak zwycięstwa. Zatrzymała Go w zastygłych dłońach jako Bożą busolę, wskazującą zawsze właściwy kierunek... Poprowadził Ją na miejsce spoczynku i miękkim cieniem otulił mogiłę... A potem jako nieodwracalny symbol wierności i wytrwania spoczął wymownie na płycie jej grobowca, zwieńczony koroną z ciernia... Oto jak proste i piękne jest drzewo ludzkiego życia, gdy ma na szczycie krzyż Chrystusowy, bo ku Niemu pną się wszystkie jego gałęzie... On przeistacza ich ziemskie soki – w owoce Nieba! Żyjmy więc w pokoju – w cieniu Krzyża!”

„W cieniu Krzyża” (fragment)

głos z Torunia

niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38